

I acabeu el vostre article, que jo he llegit amb gust i afany, com tots els vostres, amb un bell gest, més bell—si val a dir-ho—que les belles intencions que l'han produït. El gest de l'arrogància i amb la bella arrogància de l'altruista pur, que denuncia i apostrofa els qui fan o volen fer caritat amb els diners d'altri i quedant-se encara amb part dels diners de la caritat.

Si, hem de convenir-hi tots. Cada dia fem un mancamment. Però el nostre mancamment de cada dia és un triple mancamment, el nostre pecat de cada dia és un triple pecat.

Efectivament. En el mancamment en contra de les sobiranes disposicions que ens obliga a encastar un segell de 50 cèntims o 1 pesseta en les paperetes de defunció i un segell de 2 pessetes en les certificacions, de tots ordres, que expedim a petició dels clients, hi ha un primer mancamment que fem cada dia—a pesar del bobò (participació en un 25 per cent que hi tenen els Col·legis provincials obligatoris) amb què la llei ens premia el compliment de la llei; a pesar del papu que la llei ens presenta (ordenant que no es dongui curs als documents per nosaltres expedits sense aquell impost almoïno-arbitral) si no complim la llei, i a pesar de la comminació del càstig corresponent a les faltes greus de Deontologia, si no fem cas del bobò ni del papu.

Manquem cada dia amb la inconsciència d'un infant i la llei ens obliga a complir el nostre deure legal tractant-nos com si fossim uns infants rebecs i aviciats. Així i tot, manquem i potser hi ha qui manca perquè no és cap infant i no li plau ésser tractat com a un infant i menys com a un infant rebec i aviciat.

En el nostre mancamment de cada dia, hi ha un mancamment segon al manament únic de la que hauria d'ésser la Religió única de tots els metges de tot el món, perquè permetem que hi hagi fills de metges que sentin l'aspror de la misèria.

Manquem cada dia amb la més gran de les inconsciències, amb el més gran desconeixement del que és el nostre treball i del que és la Vida, i amb el més inconcebible oblit de les coses d'ordre afectiu. Així i tot, manquem i potser hi ha qui manca perquè no vol contradir-se, ni aparèixer com un inconseqüent davant la inconseqüència de l'abernagament dels nostres serveis, causa potser única de què els caiguts abans de l'hora, si-

guin tants i ho siguin precisament per culpa d'aquest nostre abernagament.

En el nostre mancamment de cada dia, hi ha un mancamment tercer a l'ètica professional, a la pròpia dignitat i a l'esperit de classe.

Manquem cada dia, com si fossim orats, amb la més greu de les inconseqüències treballant a uns preus missèrims, enriquint les empreses que negocien amb el nostre treball, fent-nos a voltes competències que descobreixen els nostres egoïsmes, els nostres defectes collectius i les nostres misèries totes. Així i tot, manquem i potser hi ha qui manca per a no descobrir-se a si mateix o no exposar a la llum pública que la llei davant dels nostres egoïsmes, davant la pobresa del nostre esperit individual i collectiu ens atorga el dret de parar la mà per als nostres, talment com si fóssim uns pobres que ens captéssim l'almoïna després d'haver prestat el treball que no ens sabem fer remunerar degudament.

Comentaris? Si que en calen, bon amic Munné. Un almenys.

Per què el legislador va haver d'empescar-se aquesta mena de tribut-almoïna?

Per què el legislador que en els altres decrets i lleis s'accontenta amb anunciar-nos un deure a complir com a ciutadans, limitant-se a parlar solament de càstig i encara quan aquest no està previst en els Codis, en aquests RR. DD. relatius al "Colegio del Príncipe de Asturias" per a orfes de metge, ens ensenya bobons i fantasieja amb papus? Ho hem copiat abans del vostre escrit i del vostre perfecte simil. Perquè mereixem ésser tractats com a infants.

No hi ha cap mena de dubte; el legislador devia conèixer—i a fons—els metges, o millor dit potser, l'apatia de la Classe mèdica, amb la seva incongruència suïcida. Devia constar-li que la Classe mèdica ha protestat, protesta i protestarà sempre—amb més o menys energia i res més—del vestit sacerdotal amb què la gent ens disfressa; però devia saber alhora que la Classe mèdica no és capaç d'esquinçar-se i fer a bocins aquesta sotana groc-verdosa, amb els colzes surgits o esmolats, l'esquena lluenta i els voravius de les mànegues i butxaques esfilagarsades amb què la gent ens vesteix sempre que li sembla oportú exigir-nos un treball la remuneració del qual després ens discuteix o no ens pagarà.

Quina necessitat tenim d'almoïnes i quina ne-